

בעוהש"ת

קונטרס

מיד' וועסטו נישט צופרעכן

עס קערנט אויס זיך נישט צילאזן צופרעכן פון קיין שום
מענטש אין דער וועלט, און פון קיין שום זאך אין דער
וועלט, נאר שטענדיג אנהייבן פון גיי אין פון פריש.

פארגעקערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

גיל ששי בא תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא'ארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

מִיָּד וְעַסְטוּ נִישְׁט צוּפּרֶעכֶן

.א

יא, דו הערסט אויף דעם בת קול
וועלכער איד וויל דען נישט תשובה טון?
וועלכע איד וויל דען נישט טיף טיף אין הארצן זיין
וואויל און ערליך? ביי יעדן איד פליט דורך אזא
מחשבה כאטש איינמאל א טאג! חז"ל זאגן (אבות
פרק ו, ב), אז יעדן טאג גייט ארויס א בת קול פונעם
בארג חורב [סיני], און זאגט: "אוי להם לבריות

מעלבונה של תורה - וויי און ביטער איז פאר די מענטשן וואס לאזן די הייליגע תורה פארשעמט, זיי לערנען נישט קיין תורה, ווייל ווער עס לערנט נישט קיין תורה, ווערט רחמנא לצלן דערווייטערט און מנדה פון באשעפער. פֿרעגט דער בעל-שם-טוב הקדוש זכותו יגן עלינו: אויב קיינער הערט נישט די בת קול וואס איז דער גאנצער אויפטו פונעם בת קול? נאר דאס וואס קומט אריין אין א מענטש יעדן טאג א הרהור תשובה, עס לויפט אים דורך אין געדאנק צו וועלן זיין אן ערליכער איד, דאס קומט פון דעם בת קול (פֿתֿר שם טוב, חלק ראשון קמו).

איך בין נישט געמאכט צו זיין אן ערליכער איד
 קומט דאך אויס אז יעדער איד וויל צוריק קומען
 צום אייבערשטן, יעדער איד וויל תשובה טוהן און
 זיין גוט, אויב אזוי וואס איז דער שטער? וואס

לָאזט אים נישט? דער תירוץ איז וויבאלד ער זעט
 אז ער פאלט אלץ צוריק, אפילו ער האט טאקע
 אנגעהויבן מיט א מורא'דיגן ברען, אבער מיט די
 צייט איז ער אראפגעפאלן דערפון, דאס צעברעכט
 אים זייער שטארק, ביז ער באשליסט, לאז מיך אפ,
 עס איז נישט פאר מיר, איך בין נישט געמאכט צו
 זיין אן ערליכער איד, איך בין נישט מצליח מיט
 דעם, איך זעה קלאר אז דאס איז נישט פאר מיר,
 ווייל איך האב שוין פראבירט אזויפיל מאל, און
 יעדע מאל בין איך צוריק אראפגעפאלן, דעמאלטס
 איז זיכער אז עס איז נישט געמאכט פאר מיר,
 געענדיגט, אזוי איז ער זיך אינגאנצן מייאש, און ער
 קומט צו וואס ער קומט.

דער אייבערשטער דארף דיך זייער שטארק
 קומט דער הייליגער רבי און זאגט, דו לעבסט
 אין א מורא'דיגן טעות, אז דו פאלסט אראפ מיינט
 עס בכלל נישט אז דער אייבערשטער דארף דיך
 נישט האבן, דער אייבערשטער דארף דיך זייער
 שטארק האבן, ווייל אפילו ווען דו פאלסט אראפ
 איז דאס אויף נאר פון הימל, דער באשעפער וויל
 דו זאלסט יעצט אנהייבן פונדאסניי (לקוטי מוהר"ן
 חלק א' סימן רס"א).

הייב אן נאכאמאל פון ניי

דער הייליגער רבי האט אמאל גערעדט דאס
 גרויסקייט פון הייליגן רבי רבי זושא זכותו יגן
 עלינו, האט ער זיך אויסגעדרוקט, אז רבי רבי זושא
 האט צוויי און צוואנציג יאר אין איין צי, געדינט
 דעם באשעפער מיטן זעלבן ברען (עיני חיי מוהר"ן
 סימן תקיח; ועין עוד סימן תקנג). דאס איז אבער זייער א

זעלטענע זאך, די נאטור פון א געווענטליכער מענטש איז, אז ווען ער הייבט אן תשובה צו טוהן, אדער ווען ער הייבט אן א נייער וועג אין עבודת השם, האט ער א מורא'דיגן ברען, שטענדיג ווען מען הייבט אן א נייע זאך, ברענט מען מיט א געוואלדיגן ברען, אבער נאכדעם פאלט מען אראפ דערפון (נועם אלימלך פרשת חיי שרה בשם חובת הלבבות, ועיין רוקח הל' חסידות בהקדמה), צוביסלעך לאזט דער ברען נאך און מען ווערט אפגעקילט, איין עצה איז אבער דא, אז מען הייבט אן נאכאמאל פון ניי מיט א פרישקייט (עיין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב).

אייביג איז קודם פונסטער און נאכדעם ליכטיג
 יעדער מענטש האט עליות און ירידות, אט גייט
 ער ארויף, אט פאלט ער אראפ, אט גייט ער ווייטער
 ארויף, אט פאלט ער שוין ווייטער אראפ, אזוי גייט

דאס ווילאנג ער לעבט, ווי דער פֿסוק זאגט (פֿראשית א, ה): וַיְהִי עָרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד; אַ טאג איז צאמגעשטעלט פון צוויי חלקים, קודם איז נאכט נאכדעם ווערט טאג, אזוי איז עס אַ גאנצער טאג, יעדן טאג איז קודם פינסטער און נאכדעם ליכטיג, דערנאך ווערט ווייטער פינסטער און נאכאמאל לעכטיג, אזוי גייט דער לעבן (עײן שבת עז ע"ב; זײַר תצוה קפד ע"א).

אַן נסיונות איז מען נישט קיין מענטש נאר אַ מלאך פֿאַרנוואס דארף עס טאקע אזוי זיין? ווייל אַ הנאה וואס מען האט אַ גאנצע צייט אן אויפהער ווערט דאס אויס הנאה, עס פֿאַרלירט דעם טעם, "תענוג תמידי אינו תענוג" (תולדות יעקב יוסף פֿרשת תזריע), אַ מענטש וואס האט נישט קיין נסיונות איז שוין ווי אַ מלאך, און צו וואס דארף מען האבן

מלאכים דא אויף די װעלט? אין הימל איז דא אן א שיעור מלאכים, זיי האבן נישט קיין שום שטער צו שפירן דעם אייבערשטן, דער עיקר חידוש איז אבער דוקא א מענטש וואס איז דא אויף דער װעלט, עס גייט אויף אים איבער, ער װערט נכשל און ער פאלט אראפ, פונדעסטוועגן איז ער זיך נישט מייאש, נאר ער הייבט אן פון ניי, דאס איז אין הימל א מורא'דיגער חידוש.

תורה איז די איינציגסטע עצה אקעגן דעם יצר הרע לאמיר אנכאפן א ביישפיל וואס מיר זעען ביי די טייערסטע און שענסטע זאך וואס דער באשעפער האט געגעבן פאר אונז אידן, דאס איז די הייליגע תורה, מען קען זיך נישט פארשטעלן די גרויסקייט פון תורה, תורה איז דעם אייבערשטנס חכמה אליין, די תורה מיטן אייבערשטן זענען איין זאך

מִיָּד וועסטו נישט צופֿרעכֿן

י

(זהר אַחרי דף עג ע"ב), דער הייליגער רבי הייבט אָן
ליקוטי מוֹהַר"ן (לקוטי מוֹהַר"ן חלק א' סימן א), מיט די
גרויסקייט פון לערנען תּוֹרָה, דער רבי זאגט אַז
לערנען תּוֹרָה איז די איינציגסטע עצה אַקעגן דעם
יֵצֶר הָרַע וואס מאכט דעם מענטש מְשׁוּגָע, ווייל
איינער וואס טוט עבירות איז ממש מְשׁוּגָע (סוטה ג'
ע"א), בפֿרט אַז דער אייבערשטער זאל אָפֿהיטן מען
זינדיגט מיט די ביטערע עבירה פון פגם הברית
ווערט מען אינגאנצן מְשׁוּגָע (תנחומא נשא ה), נאר
אין מעדעצין איז דא אַקעגן דעם, דאס איז די
הייליגע תּוֹרָה !

די שפּראך וואס אַ מְשׁוּגָע'נער פֿארשטייט אויף

וועם עס איז באקאנט ווי אזוי מען פֿירט זיך מיט
מְשׁוּגָעים ווייסט, אַז ווען מען וויל היילן אַ
מְשׁוּגָענעם דארף מען אַמאל אויף נוצן אַ שטעקן,

יא מִיךְ װעסטו נישט צופֿרעכֿן

אז ער װערט רחמנא ליצלן װילד, איז די איינציגסטע שפראך װאס ער פארשטייט דעמאלטס - נאר א שטעקן [היינט גייט דאס שוין אנדערש, מען פארשלעפט אים מיט אן איינשפריץ, אמאל איז דאס געגאנגען מיט קלעפ], אבער נאכדעם װיל מען דאך אים אויך היילן, דאס טוט מען דורך פארשידענע שמות און קמעות װאס האט די סגולות אים צו היילן, די הייליגע תורה האט גענוי די ביידע פחות אונז צו היילן פון אונזער משוגענעם יצר הרע, די תורה איז א שטעקן, װייל די תורה װערט אנגערופֿן נאר (זהר פֿקודי דף רכו ע"ב) און דער אויסקוק פון אות ו' איז אזוי װי א שטעקן, אויך איז די תורה פול מיט הייליגע שמות, װאס מיט די צוויי זאכן פארטרייבט מען די נארישקייטן און משוגעֿתֿן פונעם יצר הרע (עײן לקוטי מוהר"ן סימן א, ובפרוש פֿרפראות לחכמה).

מײַך װעסטו נישט צופֿרעכֿן

צוגעוואוינען קינדער צו זאָגן אַסאך משניות

וואס איז דער אות ו' מרמז? אויף ששה סדרי משנה, משניות איז די בעסטע שטעקן אקעגן דעם יצר הרע, עס איז נישטא נאך אזאך וואס צעברעכט אזוי דעם יצר הרע ווי משניות, אז א מענטש לערנט אסאך משניות איידלט דאס אים אינגאנצן אויס, משניות לויטערט אויס דעם מענטש, ער ווערט אן אנדערער מענטש, דערפאר איז די וויכטיגסטע זאך פאר א מלמד אויסצולערנען די קינדער דעם לימוד פון משניות, ער דארף צוגעוואוינען די קינדער צו זאָגן אַסאך משניות, ווען א קינד איז מסיים איינמאל און נאכאמאל ששה סדרי משנה, געבט דאס אים אריין א מורא'דיגן צופרידנקייט אין לעבן, אז ער וויל שוין נאר די הייליגע תורה, ער וויל נאר זאָגן נאך און נאך משניות, און דאס ראטעוועט אים פון אלע שלעכטס.

לֶעֱרַנְעֵן מִיט קִינְדֶער מִשְׁנִיּוֹת

פֿאַרשְׁטִיט זיך אַז דער מִלְמֵד דאַרף אויך לֶעֱרַנְעֵן
 מִיט די קִינְדֶער מִשְׁנִיּוֹת, און דאַס קען אויך גֶעטוֹן
 װערן אויף אַ פֿראַקטִישֵׁן װעג, צום בֵּישְׁפִּיל אַז
 יעדן טאָג לֶעֱרַנְט מען אַיִן מִשְׁנָה, מען איז דאַס שײַן
 און קלאַר מִסְבִּיר, אַזוי רוקט מען זיך פֿאַראַױס יעדן
 טאָג מִיט נאָך אַיִן מִשְׁנָה, מען הײבֿט אָן מִיט די
 גִּרִינְגֶע מִסְכָּתוֹת, קוֹדֵם מִסְכָּת בְּרָכוֹת, נאַכְדֶעם גאַנץ
 סֵדֶר מוֹעֵד, נאַכְדֶעם קען מען שוין לֶעֱרַנְעֵן סֵדֶר
 זְרַעִים, אַזוי צופֿיסלֶעף הײבֿט מען אויך אָן נזִיקִין
 מִיט קִדְשִׁים, ביז מען קען לֶעֱרַנְעֵן מִיט אַים סֵדֶר
 טְהָרוֹת, אַבְעֵר דער עֵיקָר איז אַז עַר זאַל שוין זײַן
 צוגֶעוואַױנט פֿון קִינְדווייז אויס צו זאַגן אַסאַף
 מִשְׁנִיּוֹת, װאָס דֶעמאַלְטֵס װעט אַים די הײלִיגֶע
 תּוֹרָה אַלײַן אָפֿהײטן אַז עַר זאַל נישט טון קײַן
 שְׁלֶעכְטֵס חֲלִילָה.

מײַן װעסװ נישט צופֿרעכֿן

וואס צו טון אז בַּחורים זאלן נישט אַוועקפאלן
ליידער ליידער איז היינט דער מצב מיט דער
יוגענט זייער ביטער, אזויפיל יונגע בחורים גליטשן
נעבעך אַוועק, זיי גייען ארויס לתרבות רעה, יעדער
וויינט און קלאגט, די מחנכים ברעכן זיך דעם קאפּ,
מען זוכט אן עצה וואס צו טון אז בַּחורים זאלן
נישט אַוועקפאלן, די תירוץ איז איין תירוץ, נאר די
הייליגע תורה קען ראטעווען א מענטש, דער
פראבלעם איז אָבער, אז רוב בַּחורים קענען נישט
מיטהאלטן דעם שטאפל לימודים וואס איז
אינגעשטעלט אין די ישיבות, דער פאקט איז אז
צום ווייניגסטענס פונעף און ניינציג פראצענט
קינדער, דערהייבן נישט די דרגא שיעורים וואס
מען לערנט אין חדר אָדער ישיבה, וואס געשעהט
געווענטליך מיט די אלע תלמידים? זיי ווערן
פארשעמט, צוקלאפט, ווער רעדט נאך אז ער

בֶּאקומט קלֶעפ פֿאר דעם וכו', װערט ער אינגאנצן צופֿראכֿן, ביז ער לאזט אלעס אָפֿ, נאר װיבאלד אַ מענטש מוז דאָ עפֿעס טוהן, גייט ער זוכֿן שמוץ, אָבער אז מען זאל װען אויסלֶערנען קינדער פון יונגווייז אויס דעם דרֶךְ הַלִּימוד פונעם הייליגן רביִין (עײן שיחות הַר"ן סימן עו, ובקונטרס סדר דרֶךְ הַלִּימוד), צו זאגן מִשְׁנֵיּוֹת, צו זאגן גמרא, װאלטן זיי געהאט אַ מורא'דיגן חשק צו לֶערנען, זיי װאלטן נאר געזעצן און געלערנט נאך און נאך, און נישט אינזינען געהאט די אלע נארישקייטן.

דורכזאגן גאנץ ש"ס

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: װען איינער איז זוכֿה און איז מסיים ש"ס ציעט ער ארויף אויף זיך אַ צלם אַלקים; דאס הייסט ער בֶּאקומט אַן אַנדערע צורה אינגאנצן, דעריבער איז זייער פֿדאי

אז כאטש ביז צו די בר מצוה זאל מען דורכזאגן גאנץ ש"ס, אז מען זאגט דורך ש"ס ווייסט מען כאטש ווי אזוי ש"ס זעהט אויס, מען ווייקט זיך מיט די אלע הייליגע תנאים און אמוראים, און מען זעט אז ש"ס איז נישט קיין בער, איינמאל אז מען האט שוין געענדיגט גאנץ ש"ס, נעמט מען א מסכתא און מען חזרט דאס איבער הונדערט און איין מאל, נאכדעם נאך א מסכת און אזוי ווייטער, ווען מען זאל דאס אריינלייגן אין קינדער, וואלט נישט געווען אזא זאך אוועקגיין פון אידישקייט.

זאגן יעדן טאג אכצן פרקים משניות יעצט אז מען איז שוין ליידער זא דורכגעפאלן, איז ווייטער נאר די עצה צו זאגן אסאך משניות, עס ווערט געברענגט (מדרש תלפיות) אז אשר בן יעקב זיצט ביי די טיר פון גיהנום, און ווער עס האט

גַּעְלֵרְנֵט אַסאַף מִשְׁנִיּוֹת לְאִזְט עַר נִישָׁט דָּאָרְט
 אַרִיין. דָּער חִיד"א (מְדַבֵּר קְדָמוֹת מַעְרַכַת א, אוֹת נט)
 בְּרַעֲנַגֵּט אַ רָמָז צוֹ דָּעם, פּוֹנֵעֵם פֿסוּק (בְּרֵאשִׁית מַט, כ):
 מֵאֲשֶׁר שְׂמָנָה לַחֲמוֹ; שְׂמָנָה אִיז דִּי אוֹתִיּוֹת מִשְׁנָה,
 אֲשֶׁר הָאָט חֵיּוֹת פּוֹן מִשְׁנִיּוֹת, זַיִן בְּרוּיֵט אִיז אַסאַף
 מִשְׁנִיּוֹת. מִשְׁנִיּוֹת גַּעֲבֵט אַרִיין אִין אַ מַעֲנֵטֶשׁ אַן
 אוֹיסְטֵעֶר־לִישְׁעֵר כַּח אַנְצוּגִיין אִין לַעֲבֹן, דָּער
 הַיִּלִּיגֵעֵר רַבִּי הָאָט גַּעֲגַעֲבֵן אַ תִּיקוּן פֿאַר אַסאַף פּוֹן
 אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוֹ צוֹ זַאָגן יַעֲדֵן טָאָג אַכְצָן פֿרָקִים
 מִשְׁנִיּוֹת (שִׁיחֻת הַר"ן סִימֵן קפ"ה). אָבַעֵר דָּאָס שְׁטאַמֵט
 נָאָף פּוֹנֵעֵם אַר"י הַקְּדוֹשׁ, וְוַאָס הָאָט גַּעֲזָאָגֵט אַז ח"י
 (18) פֿרָקִים מִשְׁנִיּוֹת הַרְגֵ'עֵט דָּעם יַצֵּר הָרַע (פּמוּבָא
 בְּכָל הַסְּדוּרִים עַל פִּי פּוֹנֵת הָאָרִיז"ל). אִין טְשְׁעֵרְנָאָבֵל אִיז
 אויף דָּער מְנַהֵג צוֹ זַאָגן יַעֲדֵן טָאָג ח"י פֿרָקִים
 מִשְׁנִיּוֹת, כְּדִי צוֹ עֲנֵדִיגֵן יַעֲדֵן חוֹדֶשׁ גֵּאָנֵץ מִשְׁנִיּוֹת,
 וְוִי עָס וְוַעֲרֵט גַּעֲבְרַעֲנַגֵּט פּוֹנֵעֵם גְּרוֹיֶסן מַגִּיד רַבִּי

מײַן װעסײַט נישט צופֿרעכֿן

מֶרְדְּכַי מִטְשֶׁעֲרָנאַבֶּל זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ (לקוטי תורה
הדרכה ו').

שְׂטֵעֲנִידִג דאַרף מֵעַן אָנְהײבֵן פֿון גײ

יֵעֲצֵט װאס זעען מיר בײ די תּוֹרָה? אַז פֿאַר אַ
נִשְׁמָה קומט אַראָפּ אויף די װעלט, לְעֲרַנְט מֵעַן אַיִם
אויס די גאַנצע תּוֹרָה, עַר קומט שוין מיט אַן אוֹצָר
פֿון כָּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה, נֶאֱרַךְ װען עַר קומט אַרױס אויף
דער װעלט קומט אַ מְלֶאךָ און געבט אים אַ שְׁנַעֲלֶק,
עַר פֿאַרְגַּעסֵט אַלְעס װאס עַר האט געלעֲרַנְט און
געװיסט (נדה דף ל ע"ב), פֿאַרװאס טאַקע דאַרף עַס
אַזױ זײן? נֶאֱרַךְ דאַס װײזט אונז אַז אַזױ גײט עַס אויף
דער װעלט, כְּאַטְשִׁיג דו האסט שוין אַלְעס געװיסט,
װעסײַט אַלְעס פֿאַרְגַּעסֵן, כְּדִי דו זאַלסט יעצט
אָנְהײבֵן פֿון פֿרײש מיט דײַנע אײגענע כּוֹחַת, בײז דו
װעסט אַלְעס צוריק באַקומען, אַזױ האט דער

אייבערשטער גלייך אַװעקגעשטעלט די לעבן פון
א מענטש, צו ווייזן אז שטענדיג דארף מען אנהייבן
פון ניי.

א מענטש במשך זיין לעבן האלט און איין פאלן
אזוי גייט עס אויך ווייטער אין לעבן, דא הייבט
א מענטש אן דינען דעם אייבערשטן מיט א
מוראדיגן ברען, פלוצלינג לאזט נאך די גאנצע
ברען, פארקערט ער פאלט אראפ טיף טיף, טאר ער
נישט ווערן פארלוירן דערפון, נאר וויסן אז יעצט
הייבט מען אן צוריק פון ניי, א מענטש טאר זיך
נישט דערשרעקן ווען ער פאלט אראפ, נאר
שטענדיג אנהייבן פון ניי מיט א פרישקייט, דאס
וועט אים ברענגען ער זאל קענען גיין העכער און
העכער, ווייל א מענטש במשך זיין לעבן האלט און
איין פאלן, אבער אז ער ווייסט אז דער עיקר חכמה

איז שְׂטענדיג זיך אויפהייבן און אָנהייבן מיט אַ פֿרישקייט, דאן וועט ער מורא'דיג מצליח זיין, ער וועט גיין שְׂטענדיג פֿאַראַויס, זיין נשמה וועט ווערן אַלץ מער און מער אויפגעבויעט, ביז ער וועט זוכה זיין זיך אויפצובויען אַלע חלקים פון זיין נפש רוח נשמה חיה יחידה (זוהר משפטים דף צד ע"ב; ועין ברכות י' ע"א).

מען פאלט און מען הייבט זיך אויף

מען דארף האלטן קאפ אז אזוי גייט דער לעבן, קודם באקומט מען פון הימל א געוואלדיגן לעכט, מען הייבט אן צו ברענגען צום אייבערשטן, אבער נאכדעם פאלט מען אראפ דערפון, יעצט דארף מען אָנהייבן מיט די אייגענע כחות, אבער נאכדעם איז מען אויף נאכנישט פערטיג, מען פאלט נאכאמאל אראפ, הייבט מען זיך ווייטער אויף און מען פאנגט

כא מיך וועסטו נישט צוברעכן

אן פון פריש, אזוי גייט דאס נאכאמאל און
נאכאמאל, מען פאלט און מען הייבט זיך אויף, מען
פאלט און מען הייבט זיך אויף.

ב.

מען זעט די נייע לבנה

וועגן דעם נאכדעם וואס די אידן האבן
מיטגעמאכט אין מצרים אלע שווערע פיינונגען און
צרות, ווען זיי האבן שוין געהאלטן אט אט ביים
ארויסגיין פון מצרים, האט דער אייבערשטער
געגעבן די מצוה פון קידוש החודש, מען זאל
מקדש זיין דעם חודש ווען מען זעט די נייע לבנה,
און דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה
רבינו אז חודש ניסן וועט זיין דער הויפט פון אלע
חדשים, מען וועט אנהייבן צו ציילן אלע חדשים
פון חודש ניסן (שמות יב, ב).

מִיךְ וועסטו נישט צוברעכֶן

א קליינע פינטל פון די גייע לבנה

וואס זעען מיר ביי די מצוה? אז ווי נאר מען זעהט א קליינע פינטל פון די גייע לבנה, קען מען שוין מקדש זיין דעם חודש, בית דין רופט אויס מקדש מקדש מקדש דריי מאל (ראש השנה כד ע"א), און עס ווערט ראש חודש, זאגן די הייליגע חכמים (מכילתא, והובא ברש"י) אז אפילו פאר משה רבנו איז שווער געווען וויפיל איז דער שיעור אז מען זאל שוין קענען מקדש זיין די לבנה, ביז דער אייבערשטער האט אים געוויזן מיט די פינגער און געזאגט, אז אזוי ווי דו זעסט יעצט אזוי זאלסטו אייביג מקדש זיין די לבנה.

איין קליינע פינטעלע ביי א איד

מען קען פון דעם ארויסנעמען מורא דיגע חיזוק פאר יעדן איד, ווייל אידן זענען געגליכן צו די לבנה (עיני חולין ס' ע"ב), און דאס האט דער אייבערשטער

גַּעוּוִיזֵן פֿאַר מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, אַז אָפִּילוּ ווען מָען טָרעפֿט
 נֶאָר אַיִן קְלִינע פֿינְטעלע בֵּי אַ אִיד, קָען מָען אים
 שׁוִין מְקַדֵּשׁ זײַן, עַר קָען שׁוִין ווערן אַ הַיִּלִּיגער
 אִיד, ווייל אַז מָען טָרעפֿט דָּאס פֿינְטעלע גוֹטס אִין
 אַ אִיד, קָען מָען אים אויפֿהייבן און צוריקבֿרענגען
 צום אַיִבֿערשְׁטן, און אויף דָּעם וועג וועט זײַן די
 גְּאוּלָּה שְׁלִימָה בְּקָרוֹב (עײַן בְּאַרִיכוֹת לְקוּטֵי הַלְכוֹת,
 הַשְּׁפָמַת הַבְּקָר הַלְכָה א, אוֹת יב). בְּאַמַּת הָאֵט יַעֲדֵעַר אִיד
 אִין זײַן אַיִן נְקוּדָה טוֹבָה, ווייל אָפִּילוּ דָּער
 עָרְגֶסטער אִיד פֿאַרמאָגט אויף אַ פֿינְטעלע אַמוּנָה,
 דָּאס אִיז זײַן גוֹטס, די קְלִינע פֿינְטל גוֹטס אִיז זײַן
 נְשָׁמָה, וואס אִיז אַ שְׁטִיק אַלְקוֹת, און מִיט די אַיִן
 גוֹטע נְקוּדָה, אִיז עַר שׁוִין מֵעַר ווערד ווי אַלע גוֹים
 צוזאַמען, דערפֿאַר דאַרף מָען דן זײַן יַעֲדֵן אִיד לְכַף
 זְכוּת.

ווייז אים אז ער קען יא מצליח זיין
די וואס לערנען פֿסיכאלאגֿי ווייסן דעם כּלל, אז
מען דארף שטענדיג ארויסנעמען דאס גוטס פון
יעדן מענטש, שלעכטס לאז אָפּ, הייב אויף די גוטס,
ווייז אים אז ער קען יא מצליח זיין, דאן וועט ער
טאקע מצליח זיין, חלילה אז מען גייט אויף די
פארקערטע ריכטונג, מען נעמט אן אומשולדיג
קינד און מען צעברעכט אים, מען ווייזט אים איבער
איינמאל און נאכאמאל אז ער קען נישט, מען חזרט
מיט אים זיין שלעכטס און דורכפעלער, וואס
געשעהט נאכדעם? ער ווערט אזוי צובראכן און
מיואש ביז רחמנא ליצלן עס רירט אים נעבעך אן די
נערוון, האסט אים אזויפיל צובראכן און צוקלאפט,
ווילאנג ער איז טאקע איבערצייגט אז ער קען
גארנישט און אז ער איז גארנישט ווערד, יעצט איז
ער שוין טאקע א שברי כלי, אינגאנצן צובראכן און

כה מִיךְ וועסטו נישט צוברעכן

דעפּרעסט, ווער ווייסט צו מען וועט דאס קענען
אַמאל פאַרהיילן, אַראַפּקלאַפּן אַ מענטש איז נישט
קײן שום חכמה, פאַרקערט אויפהייבן אַ איד דאס
איז די גרעסטע חכמה.

איז דען אַ קונץ אַ איד אַראַפּ צו וואַרפֿן?

אין דעם רבינס צייטן איז געווען גאר אַ
געהויבענער איד וואס האט געהייסן רבי יצחק
לייב, ער האט געהאט מורא דיגע פחות אין זיך צו
באווייזן מופתים, אבער ער האט זיך באנוצט מיט
קבלה מעשיות [דאס איז הייליגע שמות און קבלה,
וואס מען קען דורכדעם באווייזן אותות ומופתים],
דער אר"י הקדוש האט געזאגט אז מען טאר זיך
מיט דעם נישט באנוצן, ווייל היינט איז נישט דא
קײן אַפּר הפּרה, דעריבער האט אַ גרויסער צדיק
באפוילן ויינע חסידים אז מען זאל אים אַנשמיסן

בְּרַבִּים, דורך־דעם האט מען פון אים צוגענומען אַלע
 זיינע מדריגות, דאס האט אים זייער צוגערירט, דא
 האט ער געהאט אַזעלכע מדריגות און באוויזן
 אַזעלעכע מופתים, און פֿלוצלינג האט ער אַלעס
 פארלוירן, ער איז נעבעך דערפון אריינגעפאלן אין
 אַ מַרְה שְׁחוּרָה, די משפּחה מיטגלידער זענען
 געלאפן מיט צער צו אַלע צדיקים און גוטע אידן,
 אָבער קיינער האט זיי גארנישט געקענט העלפֿן,
 וואס קען מען דען טון פאר אַ שטראף פון אַ צדיק,
 ביז זיי זענען געקומען צום הייליגן רבי'ן, האט דער
 רבי געהייסן מען זאל אים ברענגען צו אים, האט
 זיך דער הייליגער רבי אָנגערופן מיט דעם לשון:
 איז דען אַ קונץ אַ איד אַראפ צו ווארפֿן? אַ קונץ איז
 אַ איד אויפצוהייבן. דער רבי האט אים צוריק
 געגעבן אַלע זיינע מדריגות בקדושה, און ער איז
 געווארן פונעם רבינ'ס גאר גרויסע תלמידים.

װען דער פֿחור װעט שוין זיין צעפֿראכֿן...

װאס האָסטו פֿון צעפֿרעכֿן מענטשן, אז דו האַנדל'סט לְמִשָּׁל מיט פֿחורים, פֿאַרװאס זאַלסטו זיי נאַר צעפֿרעכֿן? װאוּ װעסטו אַנקומען װען דער פֿחור װעט שוין זיין צעפֿראכֿן? דעמאלטס װעט דאָף די צָרָה זיין אַסאַך גרעסער, לָאמיר זעהן אז דו קענסט טרעפֿן זיינע גוטע זאַכן, אים אויפֿהייבֿן און װייזן אז ער קען יא, דאס איז אַ חֲכָמָה, און נאַר דאס איז די שְׁלִיסֵל צו מַצְלִיחַ זיין מיט תּלְמִידִים.

איי בין איך אַרײַנגעפֿאַלן מיט מיין שידוך...

ביי שלום בית איז אויך די זעלבע זאַך, הייבֿ אָן טרעפֿן דאס גוטס ביי דיין װײב, װעסטו זעהן װי דו װעסט באקומען אַ גײעֶ לֶעבֿן, אַ גײעֶ װײב, שְׁטענדיג הערט מען װי מענטשן באקלאַגן זיך, "איי בין איך אַרײַנגעפֿאַלן מיט מיין שידוך"... װער

מִיָּד וועסטו נישט צוברעכֶן

זאָגט דיר דאָס? פון וואַנעט ווייסטו אַז ביי אַנדערע
איז נישט אַזוי? דער אַמת איז אַז ביי יעדעם איז די
זעלבע זאך, יעדער קען טרעפֿן חסרונות און
פעלערס אויף זיין לעבנס-שתוף, דאָס איז נישט קיין
שום חידוש, קיין שום אויפֿטו, די קונץ איז ווי אַזוי
צו טרעפֿן די גוטס, אַז דו וועסט אָנהייבן קוקן אויף
די גוטע זאכן, דאָס גרויס מאַכן און אויפהייבן,
וועט זיך פֿלוצלינג אלעס טוישן, וועסט טרעפֿן אַ
נייער מענטש.

קען מען נאָך מיט אים עפעס מאַכן?

מֹשֶׁה רַבִּינוּ הָאֵט נישט געוויסט וויפיל איז די
שיעור פון מקדש זיין די לבנה, דאָס הייסט, ווי אַזוי
קען מען הייליגן אַ איד, וואָס ער איז ביי זיך
אינגאַנצן אַראַפֿגעפֿאלן צעבראָכן און צעקלאַפֿט
פון אַלע דורכֿפעלער אין לעבן, ער זעט שוין אויס

ווי א פארטיגער, ווי אזוי קען מען נאך מיט אים
 עפעס מאכן? האט אים דער אייבערשטער געוויזן:
 כֹּזֶה! דו דארפסט נישט מער ווי איין פינטל, איין
 פינטעלע אז מען טרעפט נאר אין א איד, מיט איין
 נקודה טובה וואס ער האט, קען מען אים שוין
 אינגאנצן איבערדרייען, אים מקדש זיין און
 הייליגן, ביז ער וועט ווערן אן ערליכער איד.

אז איינער העצט שוין שטיי ווייט פון אים

[פארשטייט זיך אז מען רעדט נישט פון א מסית
 ומדיח, איינער וואס העצט רחמנא ליצלן אַוועק צו
 גיין פון באשעפער, אַזא איינער האט נישט קיין
 תקנה און מען טאר נישט מלמד זכות זיין אויף אים
 (ספר המדות אות מריבה, סימן פח), א מסית ומדיח זאל
 גיין צום אותו האיש, וואס איז אויף געווען א מסית
 ומדיח (סנהדרין מג ע"א), די קריסטן מאכן א גאנצער

עסק פון אים, בשעת ער איז פשוט געווען א ממזר, וואס איז געבוירן אין א שטאל (עייזן [בחסרונות הש"ס] שבת קד עמוד ב' וברש"י; סנהדרין סז ע"א; תוספות חגיגה ד' ע"ב), ער האט זיך דערקלערט אלץ אן אפגאט רחמנא ליצלן, און פארקויפט א נייע פאלשע אמונה (עייזן סוטה מז ע"א), נאכדעם איז פון דעם רחמנא ליצלן ארויסגעקומען אזא מין טומאה, ביז היינט איז שוין ליידער דא איינס און א האלב ביליאן נוצרים אויף דער וועלט, אפגערעדט וואס אידישע קינדער האבן געליטן אדאנק דעם אין די צוויי טויזענט יאר גלות, וויפיל מילי מיליאנען אידן האט מען געהרג'עט מיט די ערגסטע מיתות אכזריות, נאר וועגן דעם איין ממזר רחמנא ליצלן.

מען טאר קיינמאל נישט פארטרייבן א איד אבער אז מען קוקט אריין אין חז"ל, זעט מען אז דאס האט זיך אנגעהויבן נאר ווייל מען האט אים

מַרְחָק גֶּעווען, די גמרא פֿאַרצייַלט (שם, ובסנהדרין קז ע"ב), אז ער האט געזאגט פֿאַר זיין רבי, רבי יהושע בן פֿרחיה, אז די אויגן פֿון די פֿרוי וואו זיי זענען איינגעשטאַנען איז רונדעכיג, רבי יהושע בן פֿרחיה האט געזען אז ער קוקט אויף פֿרויען, האט ער אים פֿאַרטריבן, אזוי האט ער אים עטליכע מאל פֿאַרטריבן, ביז ער האט זיך אזוי נידריג דערקייקלט אז ער האט זיך געמאַכט פֿאַר אַן אָפּגאַט, און עס איז נעבעך געשען וואס איז געשען, די גמרא דערמאנט אויך וואס איז געשען ווען אלישע הנביא האט פֿאַרטריבן גיחזי, די הייליגע חכמים לערנען אונז פֿון דעם, ווי ווייט מען דאַרף אַכטונג געבן קיינמאל נישט צו פֿאַרטריבן א איד, מען קען קיינמאל נישט וויסן וואספֿאַרא חורבן רחמנא ליצלן עס קען פֿון דעם אַרויסקומען; אַמת אַסאַף מאל איז זייער זייער שווער זיך צו קענען

איינהאלטן נישט צו פארטרייבן, אבער אז מען האט געדוילד און מען פארטראגט עס, ביים סוף צאלט זיך עס אויס, פון די אנדערע זייט דארף מען אבער זייער אכטונג געבן נישט צו האבן אפילו קיין טראפ שייכות מיט מסיתים ומדיחים וואס העצן רחמנא ליצלן אקעגן דעם אייבערשטן, מיט איינעם וואס העצט שוין טאר מען אינגאנצן נישט מיטשטיין חס ושלום].

פארגעס דיין שווערע לעבן,

הייב יעצט אן א נייע לעבן

וועגן דעם ביים ארויסגיין פון מצרים האט דער אייבערשטער די ערשטע זאך געגעבן די מצוה פון קידוש החודש, ווייל אויב א מענטש וויל ארויסגיין פון זיינע צרות און שווערע דורכגאנגען אין לעבן, דארף ער די וויכטיגסטע זאך וויסן, נישט צו זיין צעבראכן נאר זיך באנייען, פארגעסן אלעס וואס

מִיָּד וְוַעסְטוּ נִישְׁט צוּבֶרֶעכֶן לג

איז געווען און אָנהייבן אַ נִיעֶ לְעֶבֶן, פּוּנְקֵט ווי די
לְבָנָה בֵּאָנִיט זיך פֿרִיש יעדן חוּדֶשׁ, כָּאטְשִׁיג סוף
חוּדֶשׁ זעהט מָען שוין גאַרנִישְׁט, די גאַנצֶע
ליכטיגקייט וואס עס שפּיגלֶט אָפּ פון די זון ווערט
פון איר פֿאַרשטעלֶט, דאָך אָבער אָנהייב חוּדֶשׁ
ווערט עס צוביסלעך גרעסער און גרעסער, ביז
אינמיטן חוּדֶשׁ שטייט זי פּוּנְקֵט אַקעגן די זון, און
עס שפּיגלֶט זיך אינגאַנצן אַרײַן אין איר די זון, עס
שיינט אַ קיילעכיקער לְבָנָה מיטן גאַנצן פֿראַכֶּט,
אַזוי דאַרף זיך אַ מענטש אויף שטענדיג באַנייען פון
פֿרִיש, כָּאטְשִׁיג עס איז אים געווען פּוּנְסְטער, קען
ער פון יעצט פֿרִיש אָנהייבן לִיכְטֶן.

יעדע אָטעם אינגאַנצן ניי און פֿרִיש

ביים הייליגן רבי'ן איז באַנייען זיך געווען די
שטערקסטע זאך, דער הייליקער רבי האט זיך אַמאַל

אויסגעדרוקט אויף זיך (חיי מוֹהַר"ן סימן שפד): נישט נאר אַ ווארט קומט נישט אַרויס פון מיין מויל אָן זיך באַנייען, נאר אַפילו אַ אַטעם קומט נישט אַרויס פון מיר אָן זיך באַנייען! יעדע אַטעם איז ביים הייליגן רבי'ן געווען אינגאַנצן ניי, ווי די הייליגע חכמים זאָגן (פראשית רבה יד, ט): עַל כָּל נְשִׁימָה וּנְשִׁימָה תְּהִלָּל גַּם-הוּא; אויף יעדן אַטעם דאַרף אַ איד לויבן און דאַנקן דעם באַשעפער.

נישט זיך צוטון מאַכן

פון וואס מענטשן זאָגן אָדער שאַצן

אַ איד קען זיך שטענדיג באַנייען, און ער דאַרף זיך בכלל נישט צוטון מאַכן פון וואס מענטשן זאָגן אויף אים, אָדער שאַצן אויף אים, פון די אַלע זאָכן דאַרף ער בכלל נישט ווערן איבערגענומען, פאַרקערט ער דאַרף ביי זיך זיין אַזוי שטאַרק, אַז אַפילו יעדער זאל אויף מיר אַנדייטן און מיר קלאַר

זאגן, אז איך בין שוין גארנישט ווערד, פון מיר
 וועט שוין קיין לייט נישט ווערן, איך טויג צו
 גארנישט, און אזוי ווייטער, דאך מאך איך זיך נישט
 צוטון, האסטו געזאגט, וואס איז? וואס האב איך
 מיט דיר? אפילו ער איז דיר מסביר אויף אלע מיני
 וועגן אז דו טויגסט צו גארנישט, ער ווייזט דיר
 אויף קלאר אז דו ביסט נישט מצליח, און אז יעדער
 איז מודה צו דעם, דאך דארף א מענטש ביי זיך זיין
 אזוי שטארק, ער זאל זיך נישט צוטון מאכן וואס
 מען זאגט אויף אים, זאל יעדער זאגן וואס ער וויל,
 עס זאל אים ניטאמאל אינטערעסירן וואס מען זאגט
 און וואס מען האלט פון אים, ביי זיך דארף ער וויסן
 אז ער קען אנהייבן פון ניי, און אז ער קען יא מצליח
 זיין, אז מען ברענגט דאס אריין אין קינדער, אין
 בחורים, אין אינגעלייט, וועלן זיי האבן א
 מורא דיגער הצלחה.

אַפילו מיט אזויפיל פֿגם הַבְּרִית

קען מען אויך אָנהייבן פון גיי

אַפילו דער אייבערשטער זאל אָפֿהיטן אז אַ
 מענטש האט זיך שוין גאר שטאַרק פֿאַרשְׁמִירט מיט
 חטאות נְעוּרִים, וואס דאס מאַכט אים מורא'דיג
 דעפֿרעסֶט, אָבער אז מען בויַעט אים אויף מיט די
 ריכטיגע התחזקות נישט צופֿראַכן ווערן פון
 גאַרנישט, וועט ער שטענדיג אָנהייבן פון גיי,
 גאַרנישט וועט אים קענען אָפֿשְׁרעקן, ער וועט ביי
 זיך זיין פֿעלזן פֿעסט, אז דעם פֿאַשעפֿער וועל איך
 נישט אָפֿלאַזן זאל זיין וואס עס זאל נישט זיין, אויף
 אַזא וועג וועט מען מיטן אייבערשטענס הילף זייער
 שטאַרק מצליח זיין.

א גבֹור איז װער עס דערשָׂרעקט

זיך נישט פון קיינעם און פון גארנישט

דער הייליגער רבֵי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמט), אַז דאָס איז געווען די גאַנצע כח פון שמשון הגבֹור, ער האט געהאט אין זיך אַ מוֹרָא'דיגע שטאַרקע האַרץ, ער האט געהאט קוראַזש, פון דעם האט ער גענומען זיין גבורה, אזוי אויך יעדער מענטש וואס איז שטאַרק ביי זיך, ער דערשָׂרעקט זיך נישט פון קיינעם און פון גארנישט, קען ער מוֹרָא'דיג מצליח זיין איבערצוקומען אלע זיינע מלחמות פון יצר הרע, און אלע זיינע שונאים וואס ווילן אים נאר צעברעכן.

דו מעגסט רעדן אויף מיר וואס דו ווילסט

דעם הייליגן בעל התניא זכותו יגן עלינו האט מען אמאל געהערט זינגען (תהלים עג, כה): "מי לי בשמים" - איך האב קיינעם נישט אין הימל, יעדער

איינער איז מקטרג אויף מיר, אָבער "וועמך" - אז
 אײַך האב דיר באַשעפער, "לא חפצתי באַרץ" -
 דארף אײַך שוין נישט קיין שום אַרציות, אײַך דארף
 נישט קיינעם נאר דיר באַשעפער אליין. ווייל דער
 הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יד), אז
 פונקט ווי אַ מענטש האט מתנגדים וואס רעדן אויף
 אים שְׁלֵעכְטֵס דא אויף דער וועלט, אזוי האט ער
 אויבן אין הימל אויף מתנגדים וואס רעדן אויף אים,
 ווייל וואס עס טוט זיך דא אונטן - אזוי טוט זיך
 אויבן; דערפאר דארף אַ מענטש זיין אזוי שטאַרק,
 אז אײַך האב נישט קיין מורא פון דיר, דו מעגסט
 רעדן אויף מיר וואס דו ווילסט, אײַך האב מיט דיר
 גארנישט, אײַך האב נאר דעם אייבערשטן אליין.

אז מען דערהאלט זיך קען מען
ארויסגיין פון די שווערסטע צרות

וועגן דעם זאגט דער פֿסוק (שמות יב, ב): "ראשון
הוא לכם לחדשי השנה"; חודש ניסן ווען אידן
זענען ארויסגעגאנגען פון מצרים, איז די אנהייב
פון אלע חדשים, ווייל אז מען האט די ריכטיגע
התחזקות זיך צו באנייען און אויפפרישן, קען מען
טאקע אנהייבן א נייע יאר און א נייע לעבן, אפילו
מען איז שוין געווען איינגעשפארט אין מצרים,
מען איז שוין געווען פארפלאנטערט מיט די
שווערסטע צרות, אבער אז מען דערהאלט זיך איז
דא אן עצה ווי אזוי ארויס צו גיין.

ג.

אליין קען מען נישט ארויסגיין פונעם פלאנטער
אוןדאי און אוןדאי דארף מען צוקומען צו
ערליכע אידן פון אינדרויסן, זיי זאלן דיר העלפן

אַרויסגיין פון דיין פּלאַנטער, אַליין קען מען דאס
 נישט באַווייזן, "אין חבוש מתיר עצמו מבית
 הַאָסוּרִים" (פּרָכּוֹת ה' ע"ב), אַינער וואס זיצט אין אַ
 תּפִּיסָה איז אים מוֹרָא'דיג שווער אַרויסצוגיין, אין
 אַ תּפִּיסָה איז דא ווענט איבער ווענט, צוימען נאָך
 צוימען, פול מיט שומרים ביי יעדע טיר און ביי
 יעדער ריר, עס איז אויף קיין שום פאל נישט
 מעגליך אַליין צו אַנטלויפן פון אַ תּפִּיסָה, די אַלע
 מעשיות וואס מען הערט אַמאָל, אז עס איז
 געלונגען פאר אַיינגעשפּאַרטע צו אַנטלויפן פון
 תּפִּיסָה, איז דאס שטילערהייט געווען מיט די הילף
 פון דרויסענדע, צו מיט שחד צו מיט אַן אַנדערע
 אונטערגעשטעלטע פּאַרטל, אַן אַרעסטאַנט קען זיך
 נישט אַליין אַרויסזעהן פון תּפִּיסָה בְּשׁוּם אופן, עס
 ווערט אַריינגעלייגט אַזויפיל חכמה און
 אויסגערעכנטקייט ביי יעדע ריר, אז מען קען זיך

מא מיך וועסטו נישט צוברעכן

נישט ארויסדערווישן אליין, נאר וואס דען?
שטענדיג איז דאס מיט די הילף פון אנדערע
אינדרויסן.

דער וועג ארויס פון תפיסה וואס הייסט צעבראכנקייט
אויב איז בגשמיות נישט מעגליך ארויס צו גיין
פון תפיסה נאר דורך די הילף פון דרויסענדע, איז
דאך אפגערעדט אז ברוחניות איז נישט מעגליך זיך
אליין ארויסצוזעהן פון תפיסה אן צדיקים און גוטע
חברים פון אינדרויסן, ווייל ברוחניות איז די גוף א
תפיסה פאר די נשמה (תקוני זוהר, תיקון ו'), די נשמה
איז א שטיק אייבערשטער, א חלק אלוק ממעל, א
איד וואס האט אמונה אין באשעפער, ער קוקט נאר
אויף די רוחניות פון יעדע זאך, שפירט ער נאר דעם
אייבערשטן, וואס דאס איז די גרעסטע הנאה וואס
א מענטש קען נאר האבן, אבער וואס טוט מען ווען

די נְשָׁמָה אִיז אִין תְּפִיסָה בֵּי דֵי גוּף? דָּאס הֵייסֶט
 וְעוּן דֵי גוּף צִיט נָאר צוּ שְׁלֵעֲכֶטְס, דֵי גוּף צִיט נָאר
 צוּ צַעבְרֵעֵן דָּעם מְעֵנְטֶשׁ? וואס זאל מָען יַעצֶט
 טוהן? ווי אַזוֹי זַעט מָען זײַ אַרױס פֿון דָּעם תְּפִיסָה?
 זאָגט דָּער הֵייליגער זֶהר (שׁם), דֵי יַעצָה אִיז אַז מָען
 זאל צַעבְרֵעֵן דֵי וְעוּנט פֿון דֵי תְּפִיסָה, דָּאס הֵייסֶט
 אַז מָען זאל צַעבְרֵעֵן דָּעם גוּף, אַזוֹי וְעוּט דֵי נְשָׁמָה
 זײַ קֶענען אַרױסזַעהן פֿון אִיר פֿלאַנטער. דָּער
 הֵייליגער רַבִּי אִיז מַסְבִּיר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
 כ"ב), אַז דֵי גֵרעסֶטע זאַף אִיז אַז מָען זאל דָּעם גוּף
 אַליין אַיבְעֶרדֵרִיעֵן, דָּאס זאל אױף וְעוּרן אַ חֵלֶק פֿון
 דֵי נְשָׁמָה, דָּער גוּף אַליין זאל וְעוּרן אַ שְׁטִיק אַלקוּת,
 ווי דָּער פֿסוק זאָגט (ישעיה נ"ח): וּמִבְּשָׂרָהּ לֹא
 תִּתְעַלֵּם, מָען זאל נִישָׁט פֿאַרהוֹילן פֿונעם פֿליישִׁיגן
 קערפֿער דָּאס וואס דֵי נְשָׁמָה ווֵייסֶט און שְׁפִירֶט.

דיין גוף איז זייער א הייליגע זאך

דאס הייסט אז א איד דארף פרייליך זיין מיט זיין
 קערפער, ברוך השם איה בין גע'מל'עט, ברוך השם
 איה האב א בארד און פיאות, ברוך השם איה האב
 אןגעטוהן היינט תפלין, ברוך השם איה גיי מיט
 ציצית, אז איה האב די אלע זאכן האב איה מיט דעם
 איבערגעדרייט דעם גוף אליין, דער גוף אליין איז
 געווארן א הייליגער גוף פון גן עדן (עזין לקוטי מוהר"ן
 חלק ב' סימן פ"ג), ווי דער פסוק זאגט (איוב י"ט):
 מִבְּשָׂרִי אֶחְזָה אֶלְקִי, פון מיין קערפער אליין קען
 איה זען דעם איבערשטן. צו דעם קען יעדער איד
 זוכה זיין, ווען ער טוט מצות און מעשים טובים
 מיט זיין גוף.

האב זיך נישט אזוי פיינט

א איד טאר זיך נישט פיינט האבן, די נאטור פון
 א מענטש איז אז ער האט זיך פיינט, קיינמאל איז

ער נישט צופרידן מיט זיך, ער איז נישט צופרידן מיט זיין לעבן, ער איז נישט צופרידן ווי אזוי ער קוקט אויס און אזוי ווייטער, דאס איז אבער א גרויסער טעות, א מענטש דארף זיין שטארק מיט זיך, זיין פרייליך און צופרידן ווי אזוי ער קוקט אויס, ער דארף אין זיך אליין אויף גלייבן (ענין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סא; חלק ב' סימן פו), ער דארף וויסן "דאס בין איך", און ווי אזוי איך זע אויס בין איך פרייליך, אז מען לעבט אזוי העלפט דער באשעפער אז גארנישט קען דעם מענטש נישט צופרעכן.

דו קענסט ראטעווען א

מענטש פון זיך נעמען דאס לעבן

אבער דאך אן די חיזוק און הילף פון אנדערע איז זייער שווער זיך אליין מחזק צו זיין, א מענטש וואס איז נעבעך פארביטערט מיט צרות פון זיך אליין, אדער פון די ווייב, אדער פון די קינדער,

ווייסט ער נישט וואו זיך אהין צו טון פאר צער און
ווייטאג, אליין זעהט ער שוין נישט א וועג ארויס,
ביז עס איז דא מענטשן וואס פון גרויס צער הייבן
זיי אפילו אן טראכטן זיך צו נעמען דאס לעבן
רחמנא ליצלן, בפרט א בחור וואס די מלמדים האבן
אים אזוי שטארק צעקוועטשט, אינדערהיים האט
מען אים אויך נישט פארשטאנען, ביז ער איז אזוי
דעפרעסט אז ער איז מחליט זיך צו נעמען דאס
לעבן דער אייבערשטער זאל אפהיטן, אליינס קען
ער נישט בשום אופן זיך מחזק זיין, אבער אז
פלוצלינג איז צו אים געקומען א דרויסנדיגער
מענטש, ער האט אים מחזק געווען, ער האט אים
אויסגערעדט, האט ער אים ממש געראטעוועט!
דערפאר איז די גרעסטע מצוה מחזק צו זיין א
מענטש און אים אויסרעדן, עס איז נישטא קיין
גרעסערע מצוה פון דעם.

ד.

אייזערנע פחות אקעגן עמלק וואס

וויל צעפרעכן יונגע קינדער און פֿחורים

נאכדעם האט דער אייבערשטער געזאגט אז מען זאל מאכן א קרבן פֿסח, אלץ זכר צו מפת בכורות ווען דער אייבערשטער גייט אויס'הרג'ענען אלע מצרי'שע בכורים, אלע עלטסטע פון מצרים גייען שטארבן, נאר די אידישע בכורים וועלן בלייבן לעבן. מיט וואס טאקע זענען די בכורים אזוי חשוב? דער הייליגער רבי נתן איז דאס מסביר (לקוטי הלכות, תפלין ה, אותיות ל-לא): אז דער עלטסטער און דער ערשטער טראגט שטענדיג מיט זיך א מורא'דיגן באדייט, דאס האט א ספעציעלן חשיבות, דערפאר זאגט דער פֿסוק (במדבר כד, כ): ראשית גוים עמלק; די סטרא אחרא זוכט אויף שטענדיג צו כאפן דעם אנהייב דעם "ראשית", דאס

הײסט ער װיל כּאפֿן דֶעם מֶענְטֶשׁ גְּלײַךְ בֵּימִים
 אַנפּאַנג און אים צֶעברֶעכֶן, ער זאל שְׁפִירֶן אַז ער
 טױג אױף גאַרנישְׁט, און אַז ער איז פֿאַר גאַרנישְׁט
 װערד, אַזױ האַט ער אים שױן סײ ווי אין זײן נֶעץ
 חס וְשְׁלוֹם, אַקעגֶן דֶעם דאַרף אַ מֶענְטֶשׁ פִּירֶן אַ
 הֶעפֿטיגע מִלְחָמָה, ער זאל זען שְׁטענדיג צו כּאפֿן די
 יֶעצְטִיגע מִינוּט, ווי די הײליגע חֲכָמִים זאָגן (עײן ראש
 הַשָּׁנָה טז ע"א), אַז יֶעדע רֶגע מִשְׁפֵּט מֶען פּוֹן פֿריש
 דֶעם מֶענְטֶשׁ. רַג"ע איז רֵאשִׁי תְּבוּת ר' אֲשִׁית גְּרוֹיִם
 ע'מֶלֶק; עֶמֶלֶק װיל נֶאר צֶעברֶעכֶן דֶעם מֶענְטֶשׁ
 יֶעדע רֶגע, און מֶען דאַרף הָאבֶן אײזערנע כּחות צו
 זײן בײ זיך שְׁטאַרק נִישְׁט צו װערן צֶעברֶאכֶן, אַפִּילוּ
 װען אַלע שְׁטײען און שְׁרײען אױף מיר, רַעדן אױף
 מיר, מַאכֶן חוֹזֵק פּוֹן מיר, אָדער אַמאַל פֿאַרקערט
 װען אַלע מַאכֶן מיר זײער גְּרוֹיס און דורכְּדֶעם
 מַאכֶט מֶען מיר צו נֶאר, אַבער אױב איז אַ מֶענְטֶשׁ

שטארק ביי זיך, אז גארנישט זאל אים קענען
 צעברעכן, וועט ער שטענדיג האבן דעם
 אויבערהאנט, ער וועט געווינען די מלחמה, וועגן
 דעם האט דער אייבערשטער געזאגט איך וועל
 הרגענען אלע עלטסטע פון מצרים און אלע
 אידישע בכורים וועלן בלייבן.

ה.

נאר דער באשעפער וויסט עס

ביי מכת בכורות איז אויך זייער שטארק
 אנטפלעקט געווארן די השגחה פונעם אייבערשטן,
 ווען יעדער האט געזען אז דער באשעפער וויסט
 פונקטליך ווער עס איז א בכור און ווער נישט, ווייל
 אפילו וואו עס איז געווען עטליכע מצרי'שע
 בכורים זענען אלע געשטארבן, דאס איז א זאך
 וואס קיינער קען נישט וויסן נאר דער באשעפער

אליין (עײן בֿרש״י), װידער פֿון די אײדישע בֿכורים איז קײן אײנער נישט געשטארבן, כאטשיג די אידן האבן געוואוינט אויסגעמישט צווישן די מצרים, האט דער אײבערשטער כֿביכול אײבערגעטאנצן פֿון דעם שטוב צו דעם שטוב, און נאר וואו עס האט געוואוינט א מצרי האט מען דארט גע'הרג'עט, דער איד אײנצווישן האט מען געלאזט לעבן.

דא וואוינט א איד ! דא וואוינט א איד !

עס איז באוויסט אז ווען דער הייליגער רבי משה לייב פֿון סאסוב זכותו יגן עלינו, איז געקומען דעם ערשטן מאל צום הייליגן רבי רבי אלימלך פֿון ליזענסק זכותו יגן עלינו, האט דער הייליגער רבי רבי אלימלך גלייך דערקענט זיין גרויסקייט, און ער האט אים מֿכבֿד געווען צו זאגן תורה, דער הייליגער סאסובער האט זיך אָבער זייער געשעמט

צו זאגן תורה פארן רבי'ן דער הייליגער רבי
אלימלך, אבער ווען דער רבי האט נישט
נאכגעלאזט און זיך געבעטן עטליכע מאל האט ער
נישט געהאט קיין ברירה און געזאגט תורה, עס איז
דאן פונקט געווען פֿרשת בא, האט דער הייליגער
רבי משה לייב געזאגט אזוי: עס שטייט אין די תורה
(שמות יב, יג): ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף וגו';
רש"י איז דאס מסביר, אז דער אייבערשטער האט
פֿביכול איבער געשפּרינגן און איבער געטאנצן פון
אידישע הייזער צו די מצרי'שע הייזער; האט ער
געטייטשט אזוי, ביים באשעפער איז אזוי חשוב
יעדער איד, אז אין יעדע אידישער שטוב וואו דער
באשעפער איז געקומען, האט דער באשעפער פון
גרויס פֿרייד געטאנצן, דא וואוינט א איד! דא
וואוינט א איד! בשעת דער הייליגער סאסובער
האט דאס געזאגט איז ער אזוי צוקאכט געווארן, אז

מִיָּד וועסטו נישט צופֿרעכֿן נא

עַר הָאט זײַךְ נישט געקענט אײַנהאַלטן, עַר אײַז אַרױף אױפֿן טיש טאַנצענדיג, און געױוײַן פֿאַרן הײליגן רַבֿי ר' אַלמֿלֿךְ: דא וואױנט אַ אײַד! דא וואױנט אַ אײַד! אַז אַזױ הָאט דער באַשעפֿער געטאַנצן און זײַךְ געפֿרײַדט מיט יעדע אײַדישע שטוב.

קוקט ווי מײַנע קײַנדער רעכֿטן אַפֿ אַ סדר עס שטייט טאַקע אײַן זײַהר הַקדוֹשׁ (פֿרשׂת בא דף מ ע"ב), אַז בײַם סדר נאַכט גײט דער אײַבערשטער אַרום פֿון שטוב צו שטוב, עַר קוקט זײַךְ צו ווי אײַדישע קײַנדער רעכֿטן אַפֿ אַ סדר, ווי שײַן די טאַטע מיטן זײַדן, די קײַנדער מיט די אײַניקלעך און אור אײַניקלעך זײַצן אײַנאַײַנעם, דער באַשעפֿער פֿרײַדט זײַךְ, און עַר ױײַזט פֿאַר די מלאַכֿים: קוקט

און זעהט ווי מיינע קינדער זיצן צוזאמען און רעכטן אָפּ אַ סדר, זיי דאנקן און לויבן מיר וכו'.

היינט צוטאגס טאנצט אויף דער

אייבערשטער ביי יעדע אידישע שטוב

דאס איז געזאגט געווארן ביזן היינטיגן טאג, נאכדעם וואס אידן זענען שוין דורך אזויפיל צרות במשך די צוויי טויזנט יאר גלות, פונדעסטוועגן אין אזא מצב ווי מיר שטייען היינט, ווען מען רודפ'ט אונז און מען זאגט אונז פון איין פלאץ צום אנדערן, די רשעים ווילן אונז נאר איינשלינגן, די גוים האבן אונז פיינט מיט די גרעסטע מאס פיינטשאפט, און מען דארף הימלישע רחמים אז זיי זאלן אונז נישט טשעפענען, ווי די הייליגע חכמים זאגן (עין יומא סט ע"ב): אידן זענען ווי איין ציגעלע צווישן זיבעציג וועלף. פון דעסטוועגן האלטן זיך אידישע קינדער שטארק מיט די אמונה, אין א צייט ווען עס איז

גארנישט דא, אמאל האט מען נאך כאטש עפעס געזען, היינט ווען מען זעט גארנישט, מיט דעם אלעם בויעט מען מקנאות, מען בויעט תלמוד תורה'ס מיט מיידל שולעס, בתי פנסיות ובתי מדרשות, מען איז זיך מחזק מיט אלע כחות כאטשיג מיר זעען גארנישט, דאס איז ביים אייבערשטן די גרעסטע חשיבות, נישט אומזיסט האט דער הייליגער סאסובער געזאגט מיט אזא ברען, אז דער אייבערשטער האט געטאנצן פון איין אידישע שטוב צום אנדערן, "דא וואוינט א איד, דא וואוינט א איד", און מיט דעם דארף זיך א מענטש היינט אויך מורא'דיג מחזק זיין.

דער באשעפער זאל העלפן מיר זאלן שוין אלע ארויסגיין פון אונזערע צרות און ענגשאפט

מִיָּד וְעֵסֶטוּ נִישָׁט צוּבְרֵעֵכֶן

נד

בְּפִרְטִיּוֹת, אַזוֹי אױךְ בְּכָל־לִיּוֹת זָאל מֶעֵן שׁוִין
אױסְגַעֲלִיִּיזט וְוֵעֵרן, אָמֵן וְאָמֵן

תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע זואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליט"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

טיר
הכל
הקודש

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org